

SIVATAGI DAL

Feketélő lombból kötöttek vala koszorút Akra vidékén:
hol visszarántám fekete lovam, és halál után szúrt le kardom.
Majd fabögréből Akra kútjai hamvait ittam,
és lehúzott sisakkal egek romaji ellen vonultam.

Mert az angyalok mind meghaltak, Akra vidékén az Úr vak vala,
nincs senki, ki álmomban vigyázna azokra, kik itt nyugovóra tértek.
Akra vidék kis virágát, a holdat, végképp eltiporták:
így virágzanak a rozsdagyűrűs kezek, melyek tövisekkel hasonlót
cselekszenek.

Így hajlok le utoljára csókra is, miközben Akrában imádkoznak...
Oh, szörnyű volt az éjszaka láncmeze, kapcsolokon vér szívárogoz át!
Így válék mosolygós testvérévé Akra vas kerubjának.
Így szólja ajkam még nevét, miközben arcomon érzem még a lángokat.

4 MINDHIÁBA

Mindhiába festesz szíveket az ablakra:

a csend hercege

katonákat toboroz lent az udvaron.

Zászlóját a fára tűzi – levél, mely néki ősszel kékül;

seregében szétosztja a bánat szárait és az idő virágait;

madarakkal a hajában megy kardokat süllyeszteni.

Mindhiába festesz szíveket az ablakra: egy isten jár a sokak között,
köpenybe burkolva, amely egyszer válladról a lépcsőre hullt, éjtidőn,
egyszer, mikor lángban állt a vár, mikor úgy beszéltél, mint az
emberek: Kedves...

Kabátot nem ismer, nem szólongatja a csillagot, csak követi az előtte
lebegő levelet.

'Oh, szál', mintha hallotta volna, 'oh, idő virága'.

UTOLSÓ ZÁSZLÓ

5

Vízszínű vadra vadásznak az alkonyuló határokon.
Kösd fel hát maszkod, és ferd magadnak zöldre a szempillákat.
Ébenfa asztalok fölött nyújtják át a tálat, szendergő söréttel:
tavasztól tavaszig habzik itt a bor, ily rövid az év,
ily tüzes e lövészek ára – az idegen rózsája:
tévelygő szakállad, a fatönk henye zászlaja.

Felhőzet és ugatás! Őrületet lovagolnak a páfrányba!
Mint halászok, lidércfény- és lehellekre vetik ki hálójuk!
Hurkot vetnek a koronák köré, és tánkra hívnak!
És forrásban mossák meg szarvaikat – így tanulják a hívást.

Elég vastag, amit kabátnak választottál, és a csillogást elrejtí?
Szundításként lopakodnak a törzsek körül, mintha álmod hoznának.
A szíveket magasra repítik, az őrület mohás golyóit:
oh, vízszínű gyapjú, zászlónk a tornyon!

Domokos Johanna fordításai